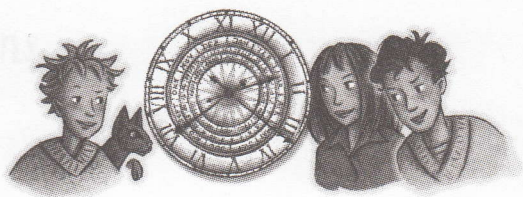

Fabian Lenk

Detectivii timpului

Volumul 8

Cezar și marea conspirație

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Cuprins

Julian candidează	9
Procesul	23
O femeie misterioasă	38
Zvonul	55
Flăcări deasupra arenei Circus Maximus	68
Festinul	82
Alarmă în Via Sacra	95
Oferta	106
Acuzația	116
Mesajul	124
Cuțitul	137
Încă o minciună	146
<i>Veni, vidi, vici</i>	159
Cezar – o carieră cu sfârșit tragic	161
Glosar	164

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatică pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală Tempus, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor

să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănuși în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Julian candidează

– Ei bine, cine se anunță, cine vrea să devină șeful clasei? Sau cine dorește să propună pe cineva? întrebă domnul Tebelmann prin clasă.

Profesorul stătea în fața tablei și trecea ușor cu privirea peste toți elevii din bănci. Tebelmann era profesorul lor de istorie, dar și dirigintele lor.

– Eu îl propun pe Joshua! strigă Tobi cel zvelt.

„Oh, nu!” se gândea Kim. „Tocmai pe Joshua!”

Joshua era nou-venit în clasa lor pentru că rămăsese repetent un an. Băiatul era mai înalt decât ceilalți cu cel puțin jumătate de cap și avea două hobby-uri: să se bată și să se scobească în nas. Tuturor le era frică de el și Kim credea că Tobi voia doar să se pună bine cu Joshua.

Tebelmann scrisese numele lui Joshua pe tablă. Băiatul cel înalt zâmbea mulțumit și puțin mai sigur pe victorie.

– Și altcineva? Întrebă profesorul după ce se întoarse din nou cu fața spre clasă.

Kim îl ciupi pe Julian, care stătea între ea și Leon.

– Ar fi ceva pentru tine, îi spuse ea.

– E cam greu să mă propun singur, răspunse băiatul.

– Nicio problemă, o fac eu cu plăcere, zise Kim, care se pregătea deja să ridice mâna.

Însă Julian o opri.

– Mai bine lasă, nu știu dacă sunt persoana potrivită pentru asta... spuse el lipsit de curaj.

– Sigur că ești, zise Kim.

– În privința asta îi dau dreptate lui Kim, o susținu Leon.

Dar Julian rămase indecis.

– Ei, haideți! îi încuraja Tebelmann pe elevi. Este o funcție formidabilă! O funcție care era importantă încă de pe vremea romanilor. Politicienii romani ar fi dat orice pentru a primi un mandat. În acest scop au purtat războaie, au acceptat căsătorii aranjate ori s-au înglodat în datorii... precum *Iulius Cezar*. Cezar era persoana cu cele mai mari datorii din întreaga *Romă*. Pentru o perioadă

a avut interdicție să părăsească orașul deoarece creditorilor săi le era teamă că ar putea să fugă fără a mai fi obligat să-și achite datoriile!

Kim se uită la băieți.

– Cezar a fost înglodat în datorii? Voi știți?

Leon și Julian dădură din cap în semn de negație.

– Și de ce avea Cezar datorii așa de mari? continuă Tebelmann. Pentru că a vrut să-și cumpere bunăstarea și, astfel, voturile cetățenilor! Ei bine, a și reușit acest lucru, însă rivalii săi i-au făcut viața foarte, foarte grea. Existau multe intrigi rău intenționate împotriva lui Cezar, pentru că oponenții săi doreau să-l împiedice cu orice preț să pună mâna pe putere! Și apoi... Se opri în mijlocul propoziției. Ah, dar să ne întoarcem la alegerea purtătorului de cuvânt al clasei, își reveni profesorul în fire. Desigur, voi trebuie să dați dovadă numai de angajament, nu aveți nevoie de bani!

Tanja ridică mâna.

Profesorul radia.

– Excelent!

Îi scrisese numele sub cel al lui Joshua.

— Hai odată! îl constrângea Kim pe Julian. Cine știe dacă Tanja va primi suficiente voturi. Chiar vrei să-l lași pe acest Joshua să devină șeful clasei?

Cum Julian încă ezita, Kim ridică mâna și îl propuse pe el.

— Ești pregătit?

Tebelmann se uită întrebător la Julian.

Băiatul încuviință.

Pentru că nu mai existau alte propuneri, cei numiți veniră în față pentru a fi votați. Fiecare își scrisese numele pe un bilețel pe care-l predă celor doi elevi care se oferiseră să ajute la acel moment electoral. Apoi elevii răspunzători de organizare traseră o linie pe tablă, dedesubtul numelui, pentru fiecare vot.

Kim se holba. Într-o primă fază Joshua preluă conducerea, iar zâmbetul său deveni și mai larg. Însă Julian și Tanja recuperară.

— Ha! strigă Kim, când cei doi îl depășiră pe Joshua.

Băiatul înalt îi aruncă o privire încruntată, însă Kim nu se lăsă impresionată.

Chipul lui Joshua deveni și mai posomorât când se stabili scorul. Julian a câștigat la limită în fața Tanjei.

– Felicitări! spuse Tebelmann. Voi doi veți îndeplini această funcție împreună.

Joshua făcu doar un gest de refuz. Era vizibil supărat.

– Ce bine că nu ne-am pricopsit cu el ca șef al clasei! șopti Kim.

Julian încuviință. Părea chiar puțin rușinat pentru că a câștigat cele mai multe voturi.

– Victoria lui Julian trebuie sărbătorită. Ar trebui să mergem la Venezia, cea mai renumită gelaterie din lume! spuse Leon la sfârșitul orelor, pe când se aflau în drum spre casă.

Era o zi călduroasă și deasupra orașelului lor pitoresc, Siebenthann, nu se zărea niciun noruleț.

– OK, acceptă Julian. Fac eu cinste, fiecare primește o cupă din partea mea.

– Super, dar numai dacă nu trebuie să te îndatorezi așa cum a făcut-o odinioară Iulius Cezar! strigă Kim râzând.

Însă Julian rămase serios.

– Este o poveste ciudată, nu-i așa? spuse el. Nici nu pot să-mi imaginez că Cezar a ajuns atât de îndatorat! Din câte știu eu, provenea dintr-o familie bogată și a avut mereu succes...

Kim încuviință.

– Îți dau dreptate, pare destul de ciudat. Și despre ce fel de intrigi povestea de fapt Tebelmann?

– Bună întrebare, răspunse Julian.

Leon se opri.

– De ce nu mergem la bibliotecă să cercetăm mai amănunțit situația?

Kim și Julian se entuziasmară imediat.

– Gata, s-a stabilit! strigă Julian. Înghețată putem mânca și după aceea!

Kim se uită la ceas.

– Ce-ați spune dacă ne-am vedea astăzi după prânz la bibliotecă? Pe la ora trei.

Băieții fură de acord.

Și astfel se întâlniră punctual la venerabila bibliotecă aflată în interiorul mănăstirii Sfântul Bartolomeu. Și de această dată stabiliseră întâlnirea pentru o oră la care biblioteca trebuia să fie închisă. Însă asta nu era valabil și pentru cei trei prieteni deoarece Julian avea o cheie spre tărâmul cărților.

Trioul se transformase între timp în formație completă. Kim o aduse și pe pisica frumoasă, a